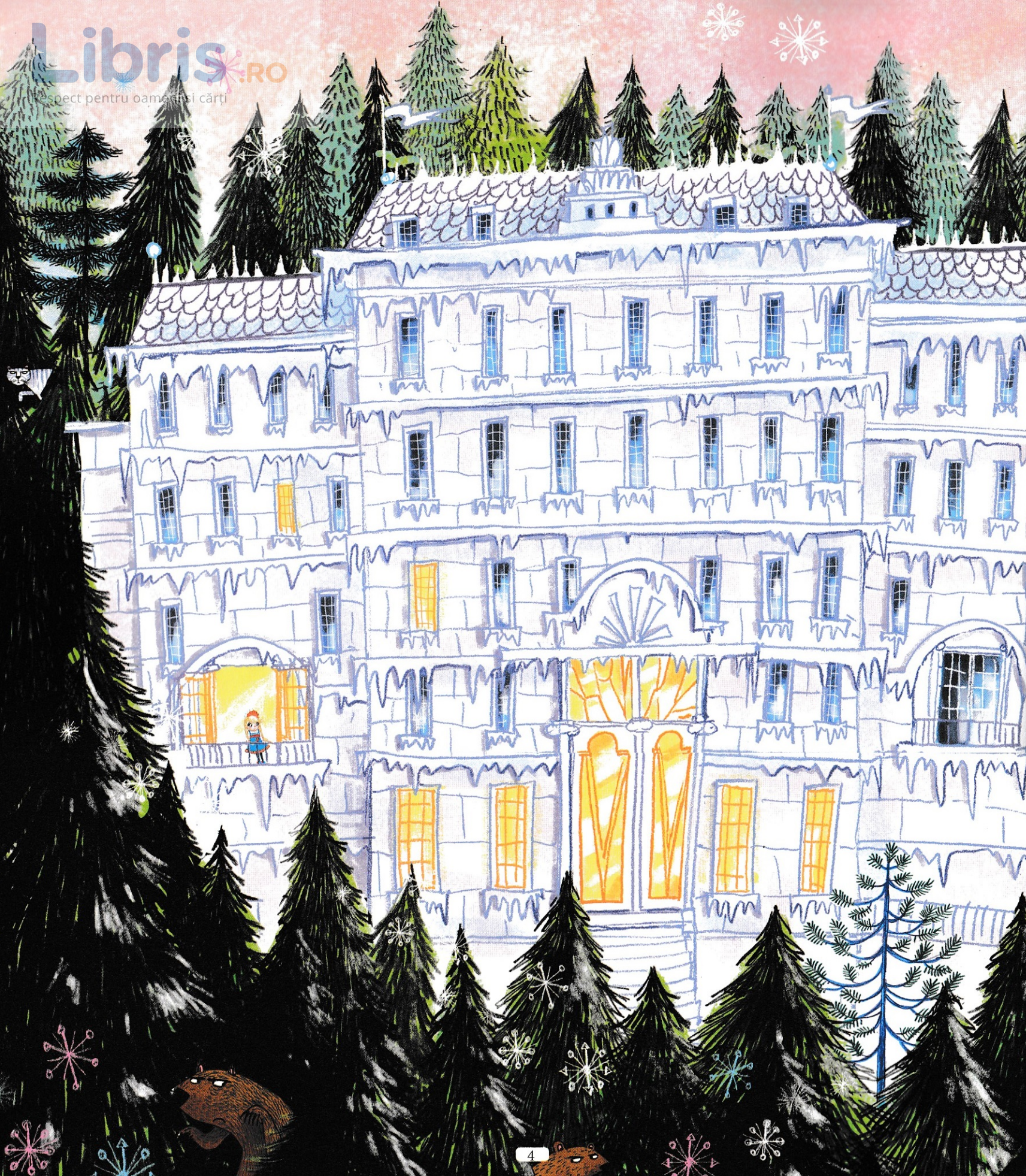

Prințesa și Crăciunul

Caryl Hart

Ilustrații de Sarah Warburton

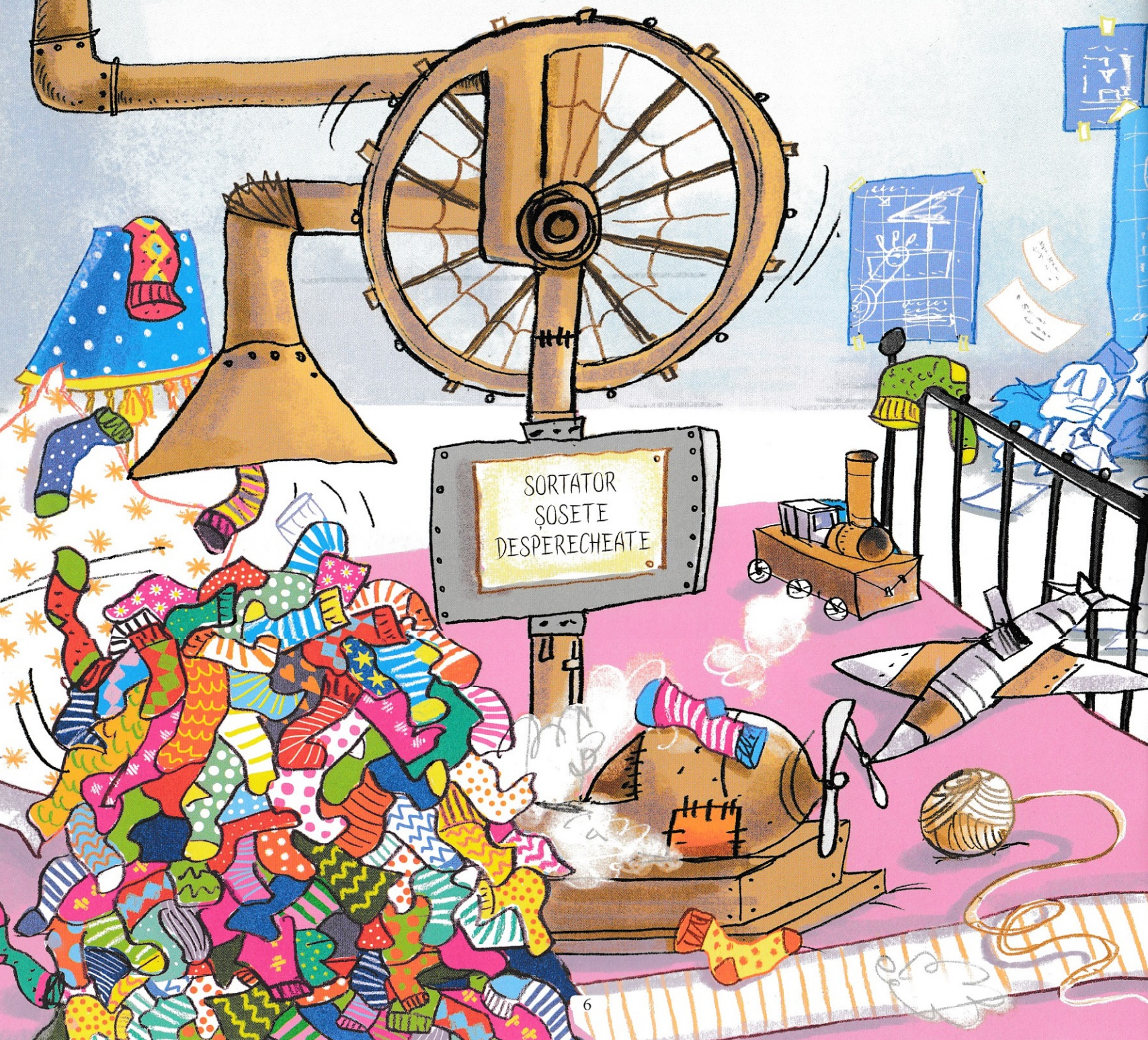

Deasupra lumii, unde tăioase vânturi bat,
Se-nalță din zăpadă un grandios palat.
E-nconjurat ca de-o oaste de brazi maiestuoși
Și de uriași nămeți – albi, moi și pufoși.

În acest loc minunat, de-o frumusețe rară,
Trăia o prințesă ce nu fusese nicidecum pe-afară.
Regele interzisesse: — Pădurea-i înspăimântătoare!
Mișună tigri și urși ce-ar putea să te-omoare!

Așadar, prințesa Eliza, care era foc de isteță,
Își făcea singură de lucru în fiecare dimineață.

Din lemn, sârmulițe și un vechi ciorap,
Prințesa putea meșteri orice-ți trece prin cap.

- Nu-i deloc prințesesc, a conchis regele-tată,
Ce faci tu. Ești plină de praf și cam dezordonată...
- E grozav, a zis și regina, că faci atâtea din nimic,
Dar nu crezi că e timpul să ai și tu un amic?

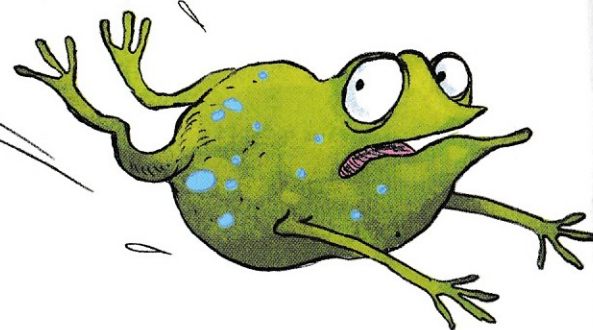
— Grozav! gândi Eliza. Un plan uimitor!
Fac un băiat din turtă dulce și-l bag la cuptor!
Dar, când fu gata, băiețelul din tavă sări,
Se strâmbă, scoase limba și...

„TUȘTI!” o tuli!

— Așa, zise Eliza oftând, nu facem nimic!
Găsi, apoi, un broscoi și-i dădu un pupic.
Spera să-l prefacă în prinț până la apus,
Dar broscoiul n-a zis decât

„OAC!” și s-a dus!

— Ei bine, chibzui Eliza, îmi împletesc cosițe
Și-am să aștept la fereastră, ca alte domnițe,
Poate vreun cavaler mă vede și urcă la joacă!
A așteptat ore-ntregi... dar n-a văzut pe nimeni să treacă...